

[Alvilda Larsen.]

anvisninger og vore forslag og har ikke villet foretage sig noget effektivt for at standse stigningen i huslejen i nybyggeriet. De skiftende regeringer har alle tilladt rentestigning mod vor protest og på trods af, at man udmærket ved, at en stigning i renten har den allerstørste betydning for huslejen i det nye byggeri. Iøvrigt har vi fremsat flere selvstændige forslag, som tog sigte på at nedbringe lejen i dette byggeri. Vi har foreslået et årligt fast tilskud til hver lejlighed, og vi har påvist, at lejen i nybyggeriet kunne nedbringes ved ydelse af tilskud fra statens side. Dette havde været muligt, midlerne dertil har været tilstede, og det tilskud, som foreslås efter det foreliggende lovforslag, havde man i virkeligheden kunnet yde langt tidligere. Det beløb, der er tale om, er jo for intet at regne sammenlignet med de beløb, der anvendes til militære formål. Vi har stillet konkrete forslag om at anvende nogle af oprustningsmillionerne bedre, nemlig til støtte for byggeriet og billiggørelse af dette, men vore forslag er blevet afvist hver eneste gang.

Nu kommer så den socialdemokratiske regering og foreslår, at der ydes tilskud til nybyggeriet, som skal betales af andre lejere. Hvis tilhængerne af Atlantpagten vil fortsætte med den samme snak, som kom til udtryk i socialdemokratiets decemberudtalelse, at selvom forsvaret skal have sit, skal den indre front ikke svækkes, hvordan kan man så gå med til, at 800 000 lejere skal have en ny udgift lagt til alle de øvrige udgifter, de har i forvejen? Vi komminister ønsker støtte til nybyggeriet, men vi har den opfattelse, som socialdemokratiet også havde for 17 måneder siden, at det stiller krav til statskassen, og de krav kan staten udmærket honorere, midlerne må hentes i de militære kasser. Nedsæt militærudgifterne, brug i stedet pengene til byggeri af boliger til priser, befolkningen kan betale, og lad ikke hundredtusinder af lejere blive straffet på pengepungen, som de bliver det, hvis det foreliggende lovforslag bliver vedtaget.

Dette lovforslag skal tjene til at skaffe større bevægelighed på boligmarkedet, siger man; det skal fremme en naturlig omflytning, og særlig familier med børn må sikres

større lejligheder, siges der. Tror man virkelig, at en arbejder med mange børn kan klare en større lejlighed med denne husleje-forhøjelse? Nej, man ved udmærket, at det kan flertallet af arbejderne ikke.

Endvidere siger ministeren i sin tale, at lejeudjævningen skal bidrage til at fremskaffe en boligreserve. I den forbindelse føler jeg trang til at spørge den højtærede minister: Hvad er der sket i de sidste 17 måneder, som får ministeren til at tro på fremskaffelsen af en sådan reserve? For 17 måneder siden sagde socialdemokratiet: nu må der en særlig indsats til for at forøge byggeriet; sker det ikke, vil det være åremål, inden bolignøden overvindes. Ja, det er vi enige om. Dengang foreslog socialdemokratiet også, at der i de kommende to år skulle bygges 12 000 lejligheder foruden det normale byggeri, der var anslået til 20 000 lejligheder, altså 32 000 lejligheder årlig.

Den højtærede minister har nu flittigt opstillet det program, vi behandler her. Men hvorfor er der ikke noget byggeprogram i lovforslaget? Hvor er de ekstra 12 000 lejligheder? Hvilke omstændigheder i de sidste to års boligproduktion har begrundet, at socialdemokratiet opgiver de 12 000 ekstra lejligheder? Hvor er de henne? Jeg har nu læst lovforslaget igennem de sidste seks dage, men har ikke kunnet se det mindste glimt af de 12 000 lejligheder, som socialdemokratiet for 17 måneder siden mente det var absolut nødvendigt at bygge, om man skulle gøre sig håb om at få en boligreserve her i landet. Der er så mange programmer og så mange skitser i den højtærede ministers lovforslag, men der er altså ikke nogen skitse eller noget program for fremskaffelsen af flere boliger.

Når den højtærede minister i dag tror på en boligreserve om nogle år ved hjælp af den lejeudjævning, som skal gennemføres ifølge lovforslaget, tror jeg, den højtærede minister — selvom ministeren siger noget om det i sin fremsættelsestale — har glemt de store fødselsårgange, som netop i 1962 og 1963 vil melde sig som boligsøgende. I 1963 vil der ifølge den undersøgelse, som ungdomskommissionen har foretaget, nemlig være 150 000 flere unge i alderen 20—24 år; de er altså netop i den giftefærdige alder i 1963. Det er et meget stort antal; natur-